

Arrest

nr. 189 289 van 30 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X op 9 juni 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), alle aan de verzoekende partijen op 26 mei 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste verzoeker, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, komt op 26 september 2008 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 27 november 2008 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 24 282 van 9 maart 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoeker.

1.2. Op 31 maart 2009 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de eerste verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.3. Op 26 juli 2009 dient de eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Nadat de aanvraag op 28 juli 2009 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 14 mei 2012 ongegrond bevonden.

1.4. Op 10 december 2009 dient de eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 26 augustus 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

1.5. Op 27 juni 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 19 juni 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 27 januari 2015 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 13 mei 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 26 mei 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.01.2015 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De instructies van Minister Turtelboom werden hier integraal in opgenomen.

De elementen van integratie (met name dat Meneer sinds september 2008 ononderbroken in België zou verblijven; betrokkenen volledig geïntegreerd zouden zijn, uiteraard omdat zij op een positieve manier zouden willen deelnemen aan onze maatschappij; zij duurzaam verankerd zouden zijn in onze maatschappij; betrokkenen hun leven hier zouden hebben opgebouwd; hun motivatie groot zou zijn en zij zelf zouden willen werken en zelf zouden willen instaan voor hun onderhoud, zij immers zelfstandig zouden willen kunnen leven en niet afhankelijk willen zijn van de staat; zij goed Nederlands zouden trachten te spreken; zij werkbereid zouden zijn en niets liever zouden doen dan werken, ze steeds zouden gewerkt hebben in het verleden en zij onmiddellijk terug zouden willen beginnen werken; zij al een hele vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd en zij hun leven hier zouden hebben uitgebouwd en het zou vaststaan dat zij sociale banden zouden hebben met België; betrokkenen zouden beseffen dat een goede kennis van de Nederlandse taal belangrijk zou zijn voor een goede integratie en zij dan ook zoveel mogelijk zouden trachten om Nederlands te spreken en zij al zeer goed Nederlands zouden spreken; betrokkenen de Nederlandse taal machtig zouden zijn en deze integratie zou worden versterkt door het feit dat zij zich op sociaal vlak steeds zouden hebben gemengd onder de Belgische bevolking en zij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit reeds een grote

vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd die hun zou steunen en helpen; al deze elementen erop zouden wijzen dat betrokkenen zich wel degelijk zouden aanpassen aan onze levenswijze, zij zich volledig zouden trachten te integreren en zij heel veel moeite zouden doen en zij eindelijk rust en stabiliteit zouden hebben gevonden en Meneer ter staving certificaten van de opleiding, deelcertificaten van de module, inschrijvingsformulieren, een antwoord op een sollicitatie dd. 23.04.2012 voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het feit dat Meneer tewerkgesteld was en hij een antwoord op een sollicitatie dd. 23.04.2012 voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Het feit dat hun kind hier binnenkort naar school zou gaan en er ter staving een bewijs van inschrijving wordt voorgelegd, er dient opgemerkt te worden dat het kindje drie jaar oud en bijgevolg nog niet schoolplichtig is. Er wordt niet aangetoond dat een toekomstige scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden of dat de scholing van het kind gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur zal behoeven die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft het aangehaalde element dat het kind hier geboren zou zijn, hij alleen de Belgische cultuur en gewoontes zou kennen en hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar een land dat hij niet zou kennen en waar hij nog nooit zou zijn geweest, het is zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Nepalees zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat het kindje niet zou opgevoed zijn in het Nepalees, niettegenstaande het mogelijk is dat het kind daarnaast ook het Nederlands zou leren. Het lijkt dan ook onwaarschijnlijk dat het kindje, zeker gezien zijn jeugdige leeftijd, zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de cultuur en de gewoontes van zijn land van herkomst.

Wat er ook van zij, op 07.08.2013 betekenden verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van dertig dagen. Het kindje was toen amper één jaar en zeven maanden oud. Indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld werden te doen, hadden deze problemen zich niet gesteld. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Meneer wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 26.09.2008, werd afgesloten op 10.03.2009 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk minder dan zes maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar hun land en dat zij aldaar zouden vrezen voor hun leven, ze zouden tevens niet kunnen terugkeren gezien Meneer hier een asielaanvraag heeft ingediend. Zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettig bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Het feit dat Meneer in het bezit was van een medisch A.I. en hij langdurig en legaal op het Belgisch grondgebied zou hebben verbleven, kan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan Meneer afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij aan aanvraag art. 9bis vormt het feit dat hij een A.I. heeft gehad geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen zich in België steeds goed zouden hebben gedragen en zij nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid zouden hebben gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

*Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie).
(...)"*

1.7. Op 13 mei 2015 wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 26 mei 2015 ter kennis worden gebracht. De derde bestreden beslissing, die ten aanzien van de tweede verzoekster werd genomen en op gelijklopende motieven is gestoeld als de tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van de eerste verzoeker werd genomen, is als volgt gemotiveerd:

"(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.06.2013, haar betekend op 07.08.2013.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid op met betrekking tot de samenhang tussen de bestreden beslissingen.

Zij laat hieromtrent het volgende gelden:

“Verwerende partij heeft de eer op te merken dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, het beroep in beginsel slechts ontvankelijk is ten aanzien van de beslissing die het voornaamste onderwerp uitmaakt van het verzoekschrift, zijnde de eerste bestreden beslissing.

“In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1.Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).” (R.v.V., Algemene Vergadering, 23 oktober 2013, nr. 112.576)

In casu, hebben de beslissingen een andere grondslag en een ander voorwerp.

Door middel van de eerste bestreden beslissing werd een aanvraag ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard, terwijl de tweede en de derde bestreden beslissing bevelen om het grondgebied te verlaten betreffen die werden opgelegd op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

De bevelen om het grondgebied te verlaten d.d. 13 mei 2015 maken derhalve afzonderlijke beslissingen uit, die op een afzonderlijke rechtsgrond berusten en afzonderlijk kunnen worden getroffen.

Bijgevolg, is de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, onontvankelijk.”

3.2. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Te dezen is de Raad van oordeel dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de bestreden beslissingen, die op dezelfde datum en door dezelfde attaché (J.L.) werden genomen, het vlot verloop van het geding niet in de weg staat. Aldus kan de samenhang in kwestie aanvaard worden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel, dat uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de "motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens de schending aangevoerd van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel en wordt gewag gemaakt van de artikelen 28 en 29 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers d.d. 27.01.2015 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

*Redenen:
(...)*

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekers zijn van mening dat hun aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien voegde verzoekers de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat hun aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar Nepal om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hun leven zou er in gevaar zijn. Zeker gezien de precaire veiligheidssituatie die er nu heerst na de aardbevingen dd. 25.04.2015. en dd. 12.05.2015

Dat hun kind in België is geboren, hier opgroeit en de Belgische normen en waarden meekrijgt. Dat 'het land van herkomst' van het kind België is!

Bovendien hebben verzoekers hun leven opgebouwd in België. Het is bijgevolg onmogelijk voor verzoekers om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom DVZ dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing!

DVZ dient rekening te houden met alle elementen en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Bovendien wensen verzoekers op te merken dat de onontvankelijkheidsbeslissing een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoekers dienden een regularisatieaanvraag in op 27.01.2015, ondermeer omwille van het feit dat verzoeker meer dan drie jaar in het bezit was van legaal verblijf, en op 13.05.2015 verklaarde verwerende partij de aanvraag onontvankelijk.

2. Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De instructies van Minister Turtelboom werden hier integraal in opgenomen.

Verzoekers dienden op 27.01.2015 een regularisatieaanvraag in, ondermeer op basis van de instructie van minister Turtelboom en de instructie dd. 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt – Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

De instructie van 19 juli 2009: welke waarde hebben deze criteria?

Op dit moment volgt de DVZ voor de inhoudelijke beoordeling van 9bis aanvragen nog steeds de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

- Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State (arrest van 9 december 2009 nr. 198.769: omdat de instructie de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde dat er 'buitengewone omstandigheden' moeten zijn, buiten werking zou stellen).*

- Maar de staatssecretaris en de DVZ hebben publiek beloofd en verklaard dat zij de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009).*

- Toch mag de DVZ geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011). De DVZ moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn.*

De Raad van State schorste via een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielpcedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

“Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld”¹

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie- instructie van 19 juli 2009.²

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen , zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: “dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft , zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt”³

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

“Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten.”

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak: “De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)”

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Er wordt enerzijds gedweept met de discretionaire bevoegdheid in de zin dat de eerdere richtlijnen die niet vernietigd worden niet dienen gevolgd te worden omwille van de discretionaire bevoegdheid en anderzijds gesteld dat men de discretionaire bevoegdheid niet kan toepassen omwille van de vernietiging van de instructie.

Men vraagt zich af of verwerende partij louter onzorgvuldig is geweest of bewust de keuze heeft gemaakt om de aanvraag van verzoekers niet aan bovenstaande instructie te toetsen noch aan de eerdere instructies m.b.t. tot regularisaties die niet vernietigd werden door de Raad van State. Verzoekers voldoen immers volledig aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden.

Dit maakt een flagrante schending uit van het rechtszekerheidsbeginsel!

3. De elementen van integratie (met name...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid en in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekers zijn van mening dat hun langdurig (waaronder lange tijd legaal) verblijf en hun integratie wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie en begrijpen niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

DVZ dient minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen en uiteindelijk niet zou kunnen leiden tot regularisatie.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek al het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoekers van mening zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dienen te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ hun integratie niet betwist.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

4. Het feit dat meneer tewerkgesteld was en hij een antwoord op een sollicitatie dd 23.04.2012 voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om zich tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Verzoeker wenst op te merken dat het voegen van al deze bewijzen van tewerkstelling niet alleen een bewijs vormt als buitengewone omstandigheid en van zijn integratie.

Maar bovendien ervoor zorgt dat verzoeker voldoet aan punt 2.8B van de zogezegd vernietigde instructies.

Dvz dient rekening te houden met alle elementen die op het moment van het nemen van de beslissing gekend zijn. Dat DVZ nalaat om dit te doen, en dus onzorgvuldig te werk gaat.

Bovendien werd dit eerder ook bekrachtigd door RVV in het arrest nr. 68 848 d.d. 20.10.2011. Dat DVZ dan ook moet rekening houden met de feiten op het moment van het nemen van de beslissing.

Dat het kennelijk onredelijk is van DVZ om de bijgevoegde stukken enkel te bekijken in het licht van een buitengewone omstandigheid.

5. Het feit dat hun kind hier binnenkort naar school zou gaan en er ter staving een bewijs van inschrijving wordt voorgelegd, er dient opgemerkt te worden dat het kindje drie jaar oud en bijgevolg nog niet schoolplichtig is. Er wordt niet aangetoond dat een toekomstige scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden of dat de scholing van het kind gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur zal behoeven die niet in het land van herkomst te vinden is.

In Nepal kan het kind van verzoekers niet dezelfde kansen krijgen in het onderwijs.

Verwerende partij merkt op dat het kind van verzoekers niet schoolplichtig is, maar gaat compleet voorbij aan het feit dat hij geen toegang heeft tot het kleuteronderwijs in Nepal. Dat het land in puin ligt na de aardbevingen van afgelopen maand.

Dat er 7.800 scholen beschadigd zijn, hetgeen een impact heeft op 800.000 kinderen. Het kind van verzoekers kan in Nepal niet naar school!

DVZ stelt dat het kind van verzoekers geen gespecialiseerde infrastructuur behoeft, die niet in hun land van herkomst terug te vinden is, maar negeert het feit dat zelfs de basisinfrastructuur niet beschikbaar is voor kinderen in Nepal.

Het getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid en redelijkheid om, zonder enig onderzoek of documentatie, te stellen dat het kind van verzoekster geen gespecialiseerd onderwijs behoeft en de nodige infrastructuur in het land van herkomst aanwezig zou zijn.

Hoe is men tot deze conclusie gekomen zonder enig onderzoek?

Het kind heeft enkel in de Nederlandse taal naar school gegaan en kent slechts de Belgische cultuur en gewoontes.

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier en alle stukken!

De enige kans voor verzoekers om hun kind een volwaardige opleiding te geven, is in België!! Dit is immers het land waar zij verblijven, waarvan zij de taal spreken, waar zij geïntegreerd zijn, waar zij de nodige ondersteuning hebben, ...

Dat de scholen in Nepal bovendien zwaar beschadigd zijn en het kind van verzoekers er niet naartoe kan gaan, zolang deze niet opgebouwd zijn.

Dat dit dus wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind recht heeft op onderwijs.

Dat ook art 28 en 29 geschonden zullen worden.

Art 28 en 29 van het IVRK bepaalt immers het volgende :

Artikel 28 Onderwijs

(...)

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

(...)

Het kind van verzoekster heeft onvoldoende toegang tot onderwijs in Nepal.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat DVZ art 28 en 29 van het IVRK schendt en dat dit onaanvaardbaar is.

6. Wat betreft het aangehaalde element dat het kind hier geboren zou zijn, hij alleen de Belgische cultuur en gewoontes zou kennen en hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar een land dat hij niet zou kennen en waar hij nog nooit zou zijn geweest, het is zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Nepalees zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat het kindje niet zou opgevoed zijn in het Nepalees, niettegenstaande het mogelijk is dat het kind daarnaast ook het Nederlands zou leren. Het lijkt dan ook onwaarschijnlijk dat het kindje, zeker gezien de jeugdige leeftijd, zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de cultuur en de gewoontes van zijn land van herkomst.

Wat er ook van zij, op 07.08.2013 betekenden verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van dertig dagen. Het kindje was toen amper één jaar en zeven maanden oud. Indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld werden te doen, hadden deze problemen zich niet gesteld. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

De insinuatie dat verzoekers zelf de belangen van hun kinderen hebben geschaad door aan kinderen te beginnen en hen in België te laten opgroeien en naar school te laten gaan is niet alleen absurd, maar ook volledig fout.

Acht verwerende partij het onderwijs in België en de Belgische samenleving minderwaardig aan dat van Nepal? Slechts indien dit het geval is, schaadt dit de belangen van het kind.

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Verwerende partij merkt een aantal keer op dat verzoekers op 07.08.2013 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten hebben betekend gekregen.

Dat zij hier onmogelijk gevolg aan konden geven en er alles aan gedaan hebben om legaal verblijf te bekomen.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om dit nu tegen hen te gebruiken en te stellen dat verzoekers 'maar' anderhalf jaar geleden het Belgisch grondgebied dienden te verlaten.

Dit is niet gebeurd, bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om haar beslissing rond hypotheses op te bouwen!

Nogmaals dient men de bedenking te maken of verwerende partij het dossier van verzoekers wel onderzocht heeft.

Cliënten hebben zich helemaal niet genesteld in dergelijk of illegaal verblijf. Integendeel, ze hebben steeds het nodige gedaan om een verblijfstitel te bekomen en verzoeker was gedurende meer dan drie jaar in het bezit van een AI, zijnde legaal verblijf!

Dat bovendien het feit dat verzoekers in België gebleven zijn, waar zij een veilig leven kunnen leiden en een degelijke opleiding voor hun kind kunnen krijgen, ook een menselijke reactie was!

Het kind heeft enkel in de Nederlandse taal opleiding gehad en kent slechts de Belgische cultuur en gewoontes.

Hoe kan men in het geval van het kind spreken van zijn "land van herkomst"?! Hij is er nog nooit geweest! Het land van herkomst van het kind is België!

Deze opmerking van verwerende partij is werkelijk hallucinant!

Daar waar men in andere dossiers stelt dat de integratie van cliënten niet is aangetoond, bestempelt men het feit dat het kind van verzoekers enkel Nederlands spreekt als 'zeer ongeloofwaardig'!

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Verzoekers hebben er alles aan gedaan om zich te integreren in de Belgische cultuur en samenleving. Dat het onbegrijpelijk is hoe dit nu tegen hen gebruikt wordt!

Verzoekers zijn al meer dan zeven jaar niet meer in Nepal geweest. Meer nog! Het kind is er zelfs nog nooit geweest!

Hoe kan men hier spreken over een "terugkeer" naar het land van herkomst als het kind er zelfs nooit is geweest!

Dat het niet redelijk is van verwerende partij om te verwachten dat hij de Nepalese cultuur zou moeten hebben meegekregen in de huiselijke sfeer.

Verzoekers wonen en leven hier! Dat zij hun kind dan ook wensen op te voeden met de Belgische cultuur! Het is onredelijk van verwerende partij om het tegengestelde te verwachten!

Bovendien wensen verzoekers op te merken dat het kind niet gestraft mag worden voor de eventuele acties van de ouders!

Verzoeker is naar België gekomen omwille van het feit dat zij hier een veilig leven voor henzelf en hun kind konden opbouwen en hebben zich, zoals verwacht mag worden, volledig geïntegreerd.

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier en uiteraard het geheel van elementen!

Het is dan ook onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van het kind!

Hier wordt met de toekomst van het kind gespeeld, in de meest negatieve betekenis!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." ⁴

Het is onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van het kind!

Het kind mag immers niet gestraft worden voor de acties die men eventueel aan de ouders zou kunnen verwijten!

7. Meneer wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 26.09.2008, werd afgesloten op 10.03.2009 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure- namelijk minder dan zes maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Dat de motivering die verwerende partij hanteert, flagrant fout is.

Dat de asielprocedure van verzoeker inderdaad op 10.03.2009 afgesloten werd, doch op dat moment was verzoeker reeds in het bezit van een AI en dit tot en met oktober 2012.

Dat verzoeker bijgevolg meer dan drie jaar legaal op het grondgebied verblijft.

Verwerende partij dient hier wel degelijk rekening mee te houden!

Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele manier dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het langdurig legaal verblijf van verzoeker.

Dat dit flagrant onzorgvuldig is en de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig legaal verblijf, het feit dat verzoeker geen strafbare feiten heeft gepleegd, zijn integratie, zijn werkbereidheid en het feit dat hij in het verleden steeds gewerkt heeft, het arbeidscontract dat werd neergelegd, de medische problematiek van verzoeker en het risico om in een mensonterende en levensbedreigende situatie terecht te komen ...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt.

Waarom kunnen een langdurig legaal verblijf en al deze tekenen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen en uiteindelijk niet leiden tot regularisatie?

8. Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar hun land en dat zij aldaar zouden vrezen voor hun leven. Ze zouden tevens niet kunnen terugkeren gezien meneer hier een asielaanvraag heeft ingediend. Zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet zouden kunnen terugkeren volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Verzoekers zijn al 7 jaar niet meer in hun land van herkomst geweest.

Zij hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kunnen verzoekers dit niet toepassen op hun persoonlijke situatie, zij kunnen immers niet terugkeren naar hun land van herkomst! Zij zijn Nepal ontvlucht uit schrik voor hun leven!

Dat zij onmogelijk kunnen terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat de situatie in Nepal bovendien verslechterd is omwille van de aardbevingen en het land in puin ligt.

Dat de situatie schrijnend is en verwerende partij weet heeft van deze informatie en hier rekening mee dient te houden in het nemen van de beslissing!

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM. Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat de nodige informatie wel degelijk beschikbaar was in het dossier van verzoekers, dat DVZ op zijn minst de situatie in hun land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “(...)”.

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat zij hun leven in gevaar brengen, zodat zij kunnen aantonen dat er een reële dreiging is voor hun fysieke integriteit.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en men bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

9. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Verzoekers bevinden zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Nepal een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “(...)”.

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Nepal werd op 25 april ll. en 12 mei 2015 getroffen door aardbevingen die het land in puin achterliet.

Dat verschillende mensenrechten zich reeds uitspraken over de erbarmelijke leefomstandigheden en ook de bevoegde Belgische instanties gesteld hebben geen repatriëringen naar Nepal uit te voeren.

Dat dit uiteraard nieuwe, uitzonderlijke omstandigheden zijn.

Desondanks werd de bestreden beslissing slechts op 13.05.2015 genomen. Bijgevolg mag men er redelijkerwijze van uitgaan dat verwerende partij rekening dient te houden met deze nieuwe,

uitzonderlijke situatie en zorgvuldig dient te onderzoeken of verzoekers kunnen terugkeren, zeker gezien het feit dat verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten mochten ontvangen.

Het feit dat verwerende partij dit niet gedaan heeft, vormt dan ook een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Verzoekers zijn uit hun land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien zij terugkeren naar hun land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënten die de Nepalese nationaliteit hebben is het onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst.

Immers zij zijn uit het land gevlucht en zijn er al meer dan 7 jaar niet meer geweest. Zij kunnen bijgevolg dus ook niet terugkeren want zij kunnen nergens terecht en hebben er geen verblijfplaats meer, zelfs niet voor een eventuele tijdelijke terugkeer.

Hoe kunnen zij geacht worden terug een leven op te bouwen in Nepal, als zij daar al jaren niet meer geweest zijn, het land in puin is en zij vrezen voor hun leven??

Zij hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren. Dat zij hun land van herkomst reeds dienden te ontvluchten om hun leven in veiligheid te kunnen brengen.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM. Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

10. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Verzoekers wensen op te merken dat zijzelf inderdaad een meerderheid van hun leven in Nepal hebben doorgebracht. Doch, sinds 2008 verblijven zij op Belgisch grondgebied en hun kind heeft wel degelijk uitsluitend op het Belgisch grondgebied verbleven!

Verzoekers kunnen niet meer bij eventuele familie, vrienden of kennissen terecht. Dat hun familie, vrienden en kennissen zelf geen veilig onderkomen meer hebben na de aardbeving.

Het is onredelijk van verwerende partij om een bewijs te verwachten dat iets niet bestaat of iets er niet is.

Dat er van verzoekers geen negatief bewijs kan verwacht worden!

Immers, verzoekers zijn al geruime tijd niet meer in Nepal geweest. Dat er van hen niet verwacht kan worden dat zij na dergelijke langdurige afwezigheid zich tot andere personen richten voor financiële steun en opvang.

Dat alhoewel verzoekers een meerderheid van hun leven hebben doorgebracht in Nepal, men een afwezigheid van meer dan zeven jaar niet mag negeren. Alhoewel het, volgens DVZ, onwaarschijnlijk is dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer hebben in het land van herkomst, is het niet ondenkbaar.

Zij hebben alles en iedereen destijds achtergelaten en voor hun eigen veiligheid gekozen.

Bovendien erkende DVZ reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Dat DVZ dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoeker.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken!

Het kind van verzoekers is hier geboren, groeit hier op en kent niets anders dan de Belgische cultuur.

Dat zij dan ook onmogelijk kunnen terugkeren!

11. Het feit dat meneer in het bezit was van een medisch AI en hij langdurig en legaal op het Belgisch grondgebied zou hebben verbleven, kan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan mijnheer afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij een aanvraag art 9bis vormt het feit dat hij een AI heeft gehad geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art 9bis.

De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Nergens in artikel 9bis Vw. Staat nergens te lezen dat medische elementen niet behandeld worden in het kader van een aanvraag op basis van art 9bis.

*Integendeel zelfs! Kruispunt-Migratie.be vermeldt het volgende:
"De rechtspraak aanvaardt deze buitengewone omstandigheden:*

- Lopende asielprocedure*
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM*
- Administratieve onmogelijkheid*
- Medische elementen*
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"*

De staatssecretaris of de gemachtigde mag zich dan ook niet in de plaats van de wetgever stellen en nieuwe criteria vermelden!!

Dat verwerende partij dan ook geen wettelijk kader heeft om deze elementen te weren uit de beslissing!

Bovendien wensen verzoekers op te merken dat niet louter de medische redenen van belang zijn, maar ook het langdurig legaal verblijf van verzoeker, ten gevolge van deze medische problemen.

Het is flagrant onzorgvuldig van verwerende partij!

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het langdurig legaal verblijf van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

12. Bijna elke migrant- zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren- die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het 'vrijwillige terugkeerprogramma' bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil- het federaal agentschap

voor de opvang van asielzoekers- de verantwoordelijke overheidsinstantie voor vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)

Verzoekers wensen op te merken dat zij al zeven jaar niet meer in hun land van herkomst zijn geweest.

Dat er van hen niet verwacht kan worden dat zij na een afwezigheid van zeven jaar zich tot andere personen zou richten voor financiële steun en opvang.

Eens te meer gezien de precaire situatie in Nepal.

Dat het voor verzoekers niet duidelijk is hoe het IOM hen kan beschermen in hun land van herkomst.

Deze instantie is verantwoordelijk voor de praktische organisatie van de terugkeer naar het land van herkomst. Deze instantie kan hun veiligheid en gezondheid niet garanderen.

Dat het voor verzoekers bijgevolg onbegrijpelijk is waarom DVZ deze instantie aanhaalt in zijn beslissing.

Dat het land momenteel in puin ligt en men het nodige tracht te doen om het opnieuw op te bouwen. Doch, de situatie is nog steeds levensgevaarlijk en het is onverantwoord om burgers terug te sturen.

Verzoekers hebben alleen een veilig onderkomen in België!

Dat men een belangenafweging dient te maken!

Het is in het belang van alle partijen om verzoekers op basis van alle voorliggende elementen verblijf toe te kennen, waar zij recht op hebben, zodat zij kunnen werken en bijdragen in de maatschappij.

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden en gegrond diende te worden verklaard.

*Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:
(...)*

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekers wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekers ten gronde moest behandeld worden en gegrond is.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Tevens dient te worden opgemerkt dat een aanvraag 9bis gebaseerd dient te zijn op humane gronden en dat hier meer dan redenen genoeg zijn om het verblijf van verzoekers te regulariseren!

Dat verzoekers helemaal niet inzien waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers en het geheel van elementen.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen! Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door DVZ.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun langdurig (en legaal) verblijf, het feit dat verzoekers een blanco strafblad hebben, de rechten van het kind, het feit dat verzoekers een schoolgaand kind hebben, hun blijf van integratie, hun werkbereidheid, ...

Dat verzoekers dan ook vragen huidige beslissingen te willen vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsverplichting zoals bepaald in de Wet van 29 juli 1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft verzoekers in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikken. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op een grondige en duidelijke wijze gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen en voorgelegde stukken geen buitengewone omstandigheden vormen die zouden rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

In tegenstelling tot wat zij menen, houdt de formele motiveringsplicht evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Het volstaat dat de determinerende motieven op grond waarvan de beslissing werd genomen op een duidelijke wijze worden aangegeven. (R.v.V., 25 januari 2012, nr. 73 906)

Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoekers de determinerende motieven genoegzaam kennen, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Er wordt geen schending van de formele motiveringsplicht aangetoond.

Waar verzoekers inhoudelijk kritiek uiten op de bestreden beslissing, voeren zij in werkelijkheid een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen". (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

Inzake de "instructie" van 19 juli 2009, is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij te oordelen dat ingevolge de vernietiging door de Raad van State bij arresten d.d. 9 december 2009 (nr. 198.769) en d.d. 5 oktober 2011 (nr. 215.571), de criteria niet meer van toepassing zijn. Die vernietigingsarresten hebben werking erga omnes, zodat verzoekers zich niet dienstig kunnen beroepen op de "instructie"

(R.v.V., 5 mei 2010, nr. 43 038). De instructie wordt immers geacht nooit te hebben bestaan (R.v.V., 18 oktober 2011, nr. 68 682). Zij gaat met hun kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het niet aan verwerende partij toekomt om contra legem de ontvankelijkheid van een aanvraag niet te onderzoeken. Loutere beleidsverklaringen zijn geen afdwingbare rechtsnormen.

Waar zij van mening zijn dat de bestreden beslissing op dit punt tevens een schending zou inhouden van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel dient te worden opgemerkt dat de Raad bij arrest d.d. 18 oktober 2011 (nr. 68 682) heeft geoordeeld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verwerende partij hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm:

“Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State wordt deze geacht nooit bestaan te hebben. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat zij erop mocht vertrouwen dat de instructies van 19 juli 2009, die in een vademecum werden verduidelijkt, wat de beoordeling van de ontvankelijkheid van haar aanvraag betreft, onverkort zouden worden toegepast en zij niet diende aan te tonen dat het voor haar bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk was om haar machtigingsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F)”. (R.v.V., 18 oktober 2011, nr. 68 682)

Verzoekers die met bijstand van een raadsman op 27 januari 2015 hun aanvraag hebben ingediend behoorden te weten dat de “instructie” door de Raad van State werd vernietigd bij arrest van 9 december 2009. Ten overvloede, heeft de Raad reeds geoordeeld dat hij gelet op de vernietiging, niet meer vermag te toetsen aan die “instructie”. (R.v.V., 31 mei 2012, nr. 82 167)

Verzoekers voeren dienaangaande tevens de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, doch laten na om met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Zij brengen geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van hun situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoeker op een andere wijze werden behandeld. (R.v.V., 16 december 2011, nr. 72 027)

Voor zoveel als verzoekers in hun uiteenzetting zouden doelen op mogelijke regularisaties in het kader van bestaande arbeidsovereenkomsten, dient te worden opgemerkt dat het Koninklijk Besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers niet werd vernietigd en dat het aldus nog steeds kan worden toegepast.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient als uitzonderingsbepaling op de algemene regel voorzien in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, restrictief te worden geïnterpreteerd.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

- Inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag: of de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voldaan is en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;*
- Inzake de gegrondheid van de aanvraag: voor zoveel de aanvraag ontvankelijk is, of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. (R.v.V., 13 augustus 2007 nr. 10.629; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78.191)*

De “buitengewone omstandigheden” strekken er enkel toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend, doch niet waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (R.v.St., 9 december 2009, nr. 198.769)

Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom die in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (R.v.St., 9 december 2009, nr. 198.769)

Bijgevolg, is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij om, in de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid, te oordelen dat de elementen betreffende de integratie van verzoekers en de duur van hun verblijf geen buitengewone omstandigheden vormen welke zouden rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In tegenstelling tot wat verzoekers wensen te laten uitschijnen, was verzoeker op 10 maart 2009 geenszins in het bezit van een attest van immatriculatie geldig tot en met oktober 2012. De aanvraag ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd immers pas in juli 2009 ingediend. Bovendien, dient te worden opgemerkt dat een attest van immatriculatie als dusdanig slechts betekent dat verzoeker gedoogd werd op het grondgebied gedurende de behandeling van zijn aanvraag.

Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State toont verzoeker overigens niet aan welk belang hij heeft bij zijn kritiek, daar de duur van het verblijf betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag.

Waar verzoekers zich thans in hun verzoekschrift baseren op de aardbevingen in Nepal in april en mei 2015, dient te worden opgemerkt dat die elementen niet werden aangehaald in het kader van de aanvraag, noch in het kader van een actualisatie van de aanvraag.

Het komt evenwel aan de vreemdeling toe om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. (zie: RvS, 9 december 2009, nr. 198.769)

Bijgevolg, kunnen verzoekers niet ernstig voorhouden als het kennelijk foutief zijn van verwerende partij om geen motieven omtrent die aardbevingen op te nemen in de thans bestreden beslissing.

Waar verzoekers kritiek uiten op de bestreden beslissing en van mening zijn dat het feit dat hun kinderen in België naar school gaan, dient te worden opgemerkt dat het kind geboren werd op 18 januari 2012 en dat de schoolplicht in België slechts een aanvang neemt in het jaar waar het kind 6 jaar wordt. Bijgevolg, wordt terecht geoordeeld dat het kind van verzoekers niet schoolplichtig is.

De Raad van State heeft reeds meerdere malen geoordeeld dat het op zich niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. (zie: R.v.St., 14 maart 2006, nr. 156.325; R.v.St., 4 juli 2002, nr. 108.862)

Inzake artikel 28 en artikel 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, merkt verwerende partij op dat dit verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekers er zich derhalve niet met gunstig gevolg op kunnen beroepen. Deze verdragsbepalingen volstaan op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. (R.v.V., 27 juni 2011, nr. 63.844; R.v.St., 31 oktober 2001, nr. 100.509)

Verwerende partij stelt vast dat verzoekers zich inzake het onderwijssysteem in het land van herkomst beperken tot loutere beweringen die niet worden gestaafd.

Verzoekers kunnen niet ernstig betwisten dat zij reeds werden bevolen het grondgebied te verlaten. Zij werden toen gewezen op de ernst van hun illegale verblijfssituatie, doch hebben zij nagelaten vrijwillig gevolg te geven aan die bevelen.

“Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om te stellen dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in een dergelijke illegaal verblijf.” (RvV, 6 mei 2008, nr. 10.923)

Verzoekers beperken zich inzake artikel 3 EVRM tot een vaag, algemeen en ongestaafd betoog. Zij laten na concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen die worden gestaafd door een begin van bewijs en waaruit zou blijken dat zij in het land van herkomst een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij merkt ter zake op dat het vluchtrelaas van verzoeker door zowel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als de Raad werd beoordeeld. In beide gevallen werd de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Verzoekster diende geen asielaanvraag in.

“Wat de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; Het enige middel mist iedere ernst. Dat immers de bescherming verleend via artikel 3 EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn bewering moet staven met een begin van bewijs, dat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor slechte behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk te maken op artikel 3 EVRM.” (R.v.St., 14 maart 2002, nr. 104.674, zie ook: R.v.V., 10 april 2009, nr. 25.952)

“Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).” (R.v.V., 10 april 2009, nr. 25.952)

Verzoekers tonen geen schending aan van artikel 3 EVRM.

Verzoekers beperken zich andermaal tot loutere beweringen als zouden zij in het land van herkomst geen onderkomen meer hebben en familie, vrienden of kennissen. Zij stellen in hun verzoekschrift dat het niet ondenkbaar is.

Met dit betoog tonen zij geenszins aan dat verwerende partij met de overwegingen die ter zake werden geformuleerd op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze te werk zou zijn gegaan.

Verzoekers lezen de overwegingen inzake het IOM verkeerd. In de bestreden beslissing wordt inzake het IOM enkel gesteld dat de praktische organisatie van de terugreis in het kader van het vrijwillig terugkeerprogramma wordt uitgevoerd door het IOM.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekers met hun betoog niet aantonen met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Zij tonen evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het enig middel is niet ernstig.”

4.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partijen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door hen aangehaalde elementen, met name de elementen van integratie, het feit dat de eerste verzoeker tewerkgesteld was en een antwoord

op een sollicitatie voorlegt, het gegeven dat hun kind hier binnenkort naar school zou gaan, dat hun kind hier geboren is en alleen de Belgische cultuur en gewoontes zou kennen, de duur van de asielpprocedure en het voorlopig verblijf dat de eerste verzoeker in het kader daarvan werd toegestaan, de beweerdte vrees voor hun leven, de vermeende schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), het feit dat de eerste verzoeker in het bezit was van een attest van immatriculatie en hij langdurig en legaal op het grondgebied zou hebben verbleven en het argument dat zij zich steeds goed hebben gedragen en nooit enige inbreuk begingen tegen de openbare orde of veiligheid, *“geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is. Tevens wordt er in de eerste bestreden beslissing op gewezen dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat de verzoekende partijen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in hun land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven en wordt gewezen op het *“vrijwillig terugkeerprogramma”*. Voorts wordt in de eerste bestreden beslissing opgemerkt dat de verzoekende partijen zich niet kunnen beroepen op de *“instructie van 19.07.2009”*, omdat deze door de Raad van State werd vernietigd, en dat zij zich evenmin kunnen beroepen op de zogenaamde *‘instructies van Minister Turtelboom’*, nu deze integraal werden overgenomen door de voornoemde *“instructie van 19.07.2009”*.

Aldus kunnen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken.

De verzoekende partijen werpen in het eerste middelonderdeel op dat zij uit de motivering van de eerste bestreden beslissing niet kunnen afleiden waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het gegeven dat hun kind in België is geboren, hier opgroeit en de Belgische normen en waarden meekrijgt en dat het land van herkomst van hun kind België is, wat volgens hen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, niet onderzoekt. Er wordt evenwel op gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing heeft overwogen dat *“(w)at betreft het aangehaalde element dat het kind hier geboren zou zijn, hij alleen de Belgische cultuur en gewoontes zou kennen en hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar een land dat hij niet zou kennen en waar hij nog nooit zou zijn geweest, het (...) zeer ongeloofwaardig (is) dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Nepalees zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat het kindje niet zou opgevoed zijn in het Nepalees, niettegenstaande het mogelijk is dat het kind daarnaast ook het Nederlands zou leren”* en *“(h)et (...) dan ook onwaarschijnlijk (lijkt) dat het kindje, zeker gezien zijn jeugdige leeftijd, zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de cultuur en de gewoontes van zijn land van herkomst”*. Tevens wordt er in deze beslissing op gewezen dat aan de verzoekende partijen *“op 07.08.2013 (...) een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van dertig dagen”* betekend werd, dat *“(h)et kindje (...) toen amper één jaar en zeven maanden oud (was)”* en dat *“(i)ndien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld werden te doen, (...) deze problemen zich niet gesteld (hadden)”*, zodat *“het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf”*. Aldus wordt genoegzaam gemotiveerd waarom het gegeven dat hun kind in België is geboren en hier opgroeit geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Waar de verzoekende partijen in het derde en het zevende middelonderdeel aanvoeren dat zij niet begrijpen waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris weigert rekening te houden met hun integratie, dewelke volgens hen wel degelijk kan leiden tot regularisatie, en dat de gemachtigde minstens dient te motiveren waarom hun integratie en hun verblijf niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend, wordt erop gewezen dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd wordt dat *“(d)e elementen van integratie (met name dat Meneer sinds september 2008 ononderbroken in België zou verblijven; betrokkenen volledig geïntegreerd zouden zijn, uiteraard omdat zij op een positieve manier zouden willen deelnemen aan onze maatschappij; zij duurzaam verankerd zouden zijn in onze maatschappij; betrokkenen hun leven hier zouden hebben opgebouwd; hun motivatie groot zou zijn en zij zelf zouden willen werken en zelf zouden willen instaan voor hun onderhoud, zij immers zelfstandig zouden willen kunnen leven en niet afhankelijk willen zijn van de staat; zij goed Nederlands zouden trachten te spreken; zij werkbereid zouden zijn en niets liever zouden doen dan werken, ze steeds zouden gewerkt hebben in het verleden en zij onmiddellijk terug zouden willen beginnen werken; zij al een hele vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd en zij hun leven hier zouden*

hebben uitgebouwd en het zou vaststaan dat zij sociale banden zouden hebben met België; betrokkenen zouden beseffen dat een goede kennis van de Nederlandse taal belangrijk zou zijn voor een goede integratie en zij dan ook zoveel mogelijk zouden trachten om Nederlands te spreken en zij al zeer goed Nederlands zouden spreken; betrokkenen de Nederlandse taal machtig zouden zijn en deze integratie zou worden versterkt door het feit dat zij zich op sociaal vlak steeds zouden hebben gemengd onder de Belgische bevolking en zij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit reeds een grote vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd die hun zou steunen en helpen; al deze elementen erop zouden wijzen dat betrokkenen zich wel degelijk zouden aanpassen aan onze levenswijze, zij zich volledig zouden trachten te integreren en zij heel veel moeite zouden doen en zij eindelijk rust en stabiliteit zouden hebben gevonden en Meneer ter staving certificaten van de opleiding, deelcertificaten van de module, inschrijvingsformulieren, een antwoord op een sollicitatie dd. 23.04.2012 voorlegt) (...) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden”, waarbij wordt verwezen naar het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”. Aldus wordt genoegzaam gemotiveerd waarom de integratie en het verblijf van de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Hierbij kan er nog op worden gewezen dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet verder te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het waarom of uitleg dient te vermelden. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, wat *in casu* niet het geval is, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de eerste bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar de verzoekende partijen tenslotte in het derde en het zevende middelonderdeel nog verwijzen naar het arrest nr. 80.255 van 26 april 2012 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu *in casu* met de eerste bestreden beslissing een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, terwijl het door de verzoekende partijen aangehaalde arrest een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard tot voorwerp had.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de “*motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991*” wordt niet aangetoond.

4.1.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

Te dezen werd met de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de elementen die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij deze aanvraag niet in hun land van oorsprong hebben ingediend geen buitengewone omstandigheden vormen.

In een eerste middelonderdeel betwisten de verzoekende partijen de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden die verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend. Zij bekritisieren dit standpunt en menen dat er in hunnen hoofde wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat hun aanvraag onvankelijk en gegrond verklaard had moeten worden. Voorts wijzen de verzoekende partijen erop dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en dat niet vereist is dat deze omstandigheid voor de betrokkene onvoorzienbaar is. In de eerste bestreden beslissing staat evenwel nergens vermeld dat een buitengewone omstandigheid wel hetzelfde zou zijn als overmacht of onvoorzienbaar zou moeten zijn. De verzoekende partijen tonen ook niet aan dat in de eerste bestreden beslissing een dergelijke interpretatie aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*” wordt gegeven.

Voorts werpen de verzoekende partijen in het eerste middelonderdeel op dat hun kind in België is geboren, hier opgroeit en de Belgische normen en waarden meekrijgt, dat het land van herkomst van het kind België is, dat zij hun leven hier hebben opgebouwd en het onmogelijk is voor hen om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Zij beperken zich evenwel tot de loutere herhaling van wat zij in hun machtigingsaanvraag hebben uiteengezet, zonder de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hieromtrent te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf weerleggen de verzoekende partijen geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Aldus maken de verzoekende partijen het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk, noch tonen zij aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summier uitzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hen aangebrachte elementen.

Met betrekking tot de motivering in de eerste bestreden beslissing inzake de ongedateerde instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, goedgekeurd door het kernkabinet en op 19 juli 2009 door de toenmalige Eerste Minister in een persbericht meegedeeld (hierna: de instructie van 19 juli 2009) wijzen de verzoekende partijen er in een tweede middelonderdeel op dat, hoewel deze instructie vernietigd werd door de Raad van State, de staatssecretaris deze instructie binnen zijn discretionaire bevoegdheid toch zou blijven toepassen. Zoals in de eerste bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, is deze instructie, waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging,

evenwel vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State en wel omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermog hieraan geen afbreuk te doen, nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”* (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het gegeven dat in het verleden – zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde – beslissingen zouden zijn genomen waarbij toepassing werd gemaakt van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet impliceert niet dat het thans in de eerste bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is en rechtvaardigt de vernietiging ervan dus niet.

Waar de verzoekende partijen in een tweede middelonderdeel voorhouden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hun aanvraag aan de instructie van 19 juli 2009 en voorgaande instructies diende te toetsen kan in de eerste plaats worden verwezen naar wat *supra* reeds werd uiteengezet. Bovendien – en ten overvloede – kan er op worden gewezen dat de Raad van State oordeelt dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). De verzoekende partijen kunnen in het vierde middelonderdeel dan ook niet dienstig aanvoeren dat de eerste verzoeker voldoet aan punt 2.8B van de *“zogezegd vernietigde instructies”*.

Gelet op voorgaande bespreking wordt in de eerste bestreden beslissing dan ook correct gesteld dat de voornoemde instructie van 19 juli 2009 *“vernietigd werd door de Raad van State”* en dat bijgevolg *“de criteria van deze instructie niet meer van toepassing (zijn)”*. De Raad kan deze motivering dan ook niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepalingen en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt evenmin, nu de verzoekende partijen in gebreke blijven met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380).

Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskenning van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Waar de verzoekende partijen in het vierde middelonderdeel nog verwijzen naar het arrest nr. 68 848 van 20 oktober 2011 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laten de verzoekende partijen na om de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Tevens stippen de verzoekende partijen in het vierde middelonderdeel aan dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om de bijgevoegde stukken enkel te bekijken in het licht van de buitengewone omstandigheden. Er wordt evenwel op gewezen dat de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dus na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Gelet op het voorgaande en nu de gemachtigde *in casu* heeft vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld door de bijgevoegde stukken enkel te bekijken in het licht van de buitengewone omstandigheden.

In een vijfde middelonderdeel laten de verzoekende partijen gelden dat hun kind in Nepal niet dezelfde kansen kan krijgen in het onderwijs en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er aan voorbij gaat dat er, gelet op de recente aardbevingen, geen toegang is tot het kleuteronderwijs in Nepal en dat de basisinfrastructuur niet beschikbaar is voor kinderen in Nepal. Er wordt evenwel op gewezen dat het de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. *In casu* blijkt niet dat de verzoekende partijen in hun machtigingsaanvraag van 27 januari 2015 het gebrek aan basisinfrastructuur in Nepal in het licht van de aardbevingen als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingeroepen, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet dienstig kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met deze informatie en te hebben geoordeeld dat er *“niet (wordt) aangetoond dat een toekomstige scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden of dat de scholing van het kind gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur zal behoeven die niet in het land van herkomst te vinden is”*. Het staat de verzoekende partijen vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen en deze elementen daarbij alsnog als buitengewone omstandigheid in te roepen.

Waar de verzoekende partijen in het vijfde en het tiende middelonderdeel aanstippen dat hun kind enkel in het Nederlands naar school is gegaan, slechts de Belgische cultuur en gewoontes kent en onmogelijk kan terugkeren naar Nepal, beperken zij zich tot de loutere herhaling van wat zij in hun machtigingsaanvraag reeds hebben uiteengezet, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hieromtrent, met name dat het *“zeer ongeloofwaardig (is) dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Nepalees zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat het kindje niet zou opgevoed zijn in het Nepalees, niettegenstaande het mogelijk is dat het kind daarnaast ook het Nederlands zou leren”* en dat het *“dan ook onwaarschijnlijk (lijkt) dat het kindje, zeker gezien zijn jeugdige leeftijd, zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de cultuur en de gewoontes van zijn land van herkomst”*, te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf weerleggen de verzoekende partijen geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Aldus maken de verzoekende partijen het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk, noch tonen zij aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hen aangebrachte elementen.

Voorts wijzen de verzoekende partijen er in het vijfde middelonderdeel, met verwijzing naar de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, op dat de verwerende partij de plicht heeft om te waarborgen dat een kind recht heeft op onderwijs. Vooreerst wordt er op gewezen dat de verzoekende partijen zich,

wat betreft de toegang tot onderwijs in Nepal, beperken tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd door enig begin van bewijs. Bovendien wordt er op gewezen dat staten de rechten vervat in de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag slechts moeten waarborgen ten aanzien van kinderen die zich bevinden onder hun rechtsbevoegdheid. Het recht op onderwijs is in België gegarandeerd. De verzoekende partijen tonen niet aan dat uit de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag kan worden afgeleid dat België een verantwoordelijkheid heeft om te garanderen dat hun kind – dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen drie jaar oud was en dus nog niet schoolplichtig – ook in Nepal voldoende toegang heeft tot onderwijs. Uit de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag kan geen non-refoulementbeginsel worden afgeleid dat zou inhouden dat kinderen niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst wanneer een voldoende toegang tot onderwijs aldaar niet is gegarandeerd.

In een zesde middelonderdeel laten de verzoekende partijen gelden dat de insinuatie dat zij de belangen van hun kinderen hebben geschaad door aan kinderen te beginnen en hen in België te laten opgroeien en naar school te laten gaan absurd en volledig fout is. Zij stellen zich de vraag of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het onderwijs in België en de Belgische samenleving minderwaardig acht aan dat van Nepal, nu enkel in dat geval de belangen van hun kinderen worden geschaad. De verzoekende partijen gaan evenwel uit van een verkeerde lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing. Hieruit blijkt niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van mening is dat de omstandigheid dat de verzoekende partijen aan kinderen zijn begonnen en dat zij hen in België hebben laten opgroeien en naar school hebben laten gaan, de belangen van hun kinderen heeft geschaad, doch wel de omstandigheid dat zij dit tijdens illegaal of precair verblijf hebben gedaan. In dat opzicht kan ook nergens in de motieven van de eerste bestreden beslissing worden gelezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het onderwijs in België en de Belgische samenleving minderwaardig acht aan het onderwijs of de samenleving in Nepal. De verzoekende partijen betwisten niet dat zij zich, nadat hen op 7 augustus 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, in illegaal verblijf hebben genesteld en daardoor hun kind in een onzekere verblijfssituatie hebben gebracht met het risico dat het kind, na jarenlang verblijf in België, alsnog (tijdelijk) dient terug te keren naar het land van herkomst (van de verzoekende partijen), noch dat indien het kind daardoor in zijn belangen wordt geschaad, dit enkel te wijten is aan hun persisteren in illegaal verblijf. Waar de verzoekende partijen nog stellen dat zij aan dit bevel onmogelijk gevolg konden geven, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit niets blijkt dat de verzoekende partijen tegen dit bevel de rechtsmiddelen hebben aangewend die hen ter beschikking stonden, noch dat zij om een uitstel voor de uitvoering ervan hebben gevraagd.

Voorts werpen de verzoekende partijen in het zesde middelonderdeel op dat het onaanvaardbaar is dat het feit dat hun kind enkel Nederlands zou spreken als zeer ongeloofwaardig wordt bestempeld. Zij stellen dat zij alles hebben gedaan om zich te integreren in de Belgische cultuur en samenleving en dat het onbegrijpelijk is hoe dit tegen hen wordt gebruikt en achten het dan ook onredelijk van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om te verwachten dat hun kind de Nepalese cultuur zou hebben meegekregen in de huiselijke sfeer. Vooreerst wordt er op gewezen dat de verzoekende partijen, die niet betwisten dat het Nepalees hun moedertaal is en die hun kind overigens geen naam hebben gegeven die blijk geeft van een bijzonder doorleefde integratie in de Belgische cultuur, geen concrete elementen aanbrengen die de beoordeling dat het ongeloofwaardig is dat zij in huiselijke sfeer geen Nepalees zouden spreken weerleggen. Evenmin brengen zij elementen aan om te weerleggen dat het *“dan ook onwaarschijnlijk (lijkt) dat het kindje, zeker gezien zijn jeugdige leeftijd, zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de cultuur en de gewoontes van zijn land van herkomst”*. Bovendien betreft deze beoordeling slechts een overtollig motief, zodat zelfs indien de verzoekende partijen gevolgd zouden worden waar zij menen dat dit onaanvaardbaar is, *quod non in casu*, de eventuele gegrondheid van hun beweringen daarover, in het licht van de vaststellingen dat hen op 7 augustus 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van dertig dagen werd betekend, dat *“(h)et kindje (...) toen amper één jaar en zeven maanden oud (was)”* en dat *“(i)ndien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld werden te doen, (...) deze problemen zich niet (hadden) gesteld”*, zodat *“het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf”*, die een determinerend motief uitmaken en door de verzoekende partijen niet worden weerlegd of ontkracht, niet kan leiden tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing.

In een zevende middelonderdeel werpen de verzoekende partijen op dat de motivering van de eerste bestreden beslissing, waar deze handelt over de duur van de asielprocedure van de eerste verzoeker en het verblijf dat hem in het kader daarvan werd toegestaan, flagrant fout is. Zij stellen dat het

weliswaar klopt dat de asielprocedure van de eerste verzoeker op 10 maart 2009 werd afgesloten, maar dat hij op dat moment nog in het bezit was van een attest van immatriculatie en dit tot en met oktober 2012, zodat hij meer dan drie jaar legaal op het grondgebied heeft verbleven. Zij menen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hier wel degelijk rekening mee diende te houden. Vooreerst kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij in de nota met opmerkingen laat gelden dat het betoog van de verzoekende partijen feitelijke grondslag mist waar zij voorhouden dat de eerste verzoeker op het moment van het afsluiten van zijn asielprocedure nog in het bezit was van een attest van immatriculatie. Immers weigerde de Raad bij arrest nr. 24 282 van 9 maart 2009 aan de eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, terwijl de door hem op 26 juli 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet pas op 28 juli 2009 ontvankelijk werd verklaard en hij dus pas dan terug in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie. Aldus wordt in de eerste bestreden beslissing niet op grond van onjuiste feitelijke gegevens gesteld dat *“(d)e duur van de (asiel)procedure – namelijk minder dan zes maanden – (...) ook niet van die aard (was) dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden”*. Bovendien dient de eerste bestreden beslissing als een geheel te worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen. Zo wordt door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tevens gemotiveerd dat *“(h)et feit dat Meneer in het bezit was van een medisch A.I. en hij langdurig en legaal op het Belgisch grondgebied zou hebben verbleven, (...) niet als een buitengewone omstandigheid (kan) worden aanzien”* nu *“(d)it attest van immatriculatie werd (...) afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen”* en *“(a)angezien de medische redenen niet behandeld worden bij aan aanvraag art. 9bis (...) het feit dat hij een A.I. heeft gehad geen reden (vormt) om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis”*. Aldus maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat de eerste verzoeker gedurende drie jaar in het bezit was van een attest van immatriculatie.

In een achtste en een negende middelonderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat zij inmiddels al zeven jaar niet meer in hun land van herkomst zijn geweest en dat zij schrik hebben het slachtoffer te zullen worden van foltering of van onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of een ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Zij beperken zich evenwel wederom tot een loutere herhaling van wat zij in hun machtigingsaanvraag reeds hebben uiteengezet, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hieromtrent, met name dat *“de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden”*, dat zij *“hun beweringen (dienen) te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3”* en dat *“(d)e algemene bewering (...) niet (wordt) toegepast op de eigen situatie”*, zodat *“(d)e loutere vermelding van het artikel 3 EVRM (...) niet (volstaat) om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden”*, te weerleggen of te ontkrachten. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf weerleggen de verzoekende partijen geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Aldus maken zij het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk, noch tonen zij aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van (de bewijswaarde van) de door hen aangebrachte elementen. Bovendien werd de asielprocedure van de eerste verzoeker door de Raad bij arrest nr. 24 282 van 9 maart 2009 negatief afgesloten omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd geacht. In de eerste bestreden beslissing werd op dit arrest gewezen.

Voorts merken de verzoekende partijen in het achtste middelonderdeel nog op dat zij hun schrik niet kunnen toepassen op hun persoonlijke situatie, nu zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om te bewijzen wat de mogelijke gevolgen zouden kunnen zijn. Indien de verzoekende partijen werkelijk vrezen voor hun leven, dan kan van hen evenwel worden verwacht dat zij minstens landeninformatie aanbrengen die handelt over de situatie in Nepal. Om zulke landeninformatie aan te brengen, hoeven de verzoekende partijen niet terug te keren naar Nepal en hun leven in gevaar te brengen. Zowel in het kader van hun aanvraag als in het kader van huidig verzoekschrift hebben zij nagelaten dergelijke informatie aan te brengen. Bovendien wordt herhaald dat de eerste verzoeker reeds een asielaanvraag heeft ingediend en dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden.

Waar de verzoekende partijen er in het achtste en het negende middelonderdeel nog op wijzen dat de situatie in hun land van herkomst verslechterd is ten gevolge van de aardbevingen en dat het land in puin ligt en de verwerende partij van deze informatie weet heeft en hiermee rekening diende te houden, wordt er nogmaals op gewezen dat het de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. *In casu* blijkt niet dat de verzoekende partijen de aardbevingen in Nepal en de gevolgen ervan in hun machtigingsaanvraag van 27 januari 2015 als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingeroepen, noch dat zij hiervan in de loop van de procedure melding hebben gemaakt, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet dienstig kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met deze informatie. Om dezelfde redenen voeren de verzoekende partijen in het eerste middelonderdeel niet dienstig aan dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst nu hun leven er in gevaar is, gelet op de preciaire veiligheidssituatie die er heerst na de recente aardbevingen. Het staat de verzoekende partijen vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen en deze elementen daarbij alsnog als buitengewone omstandigheid in te roepen.

Waar de verzoekende partijen in het achtste middelonderdeel nog voorhouden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet te onderzoeken of zij al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, lijken zij de bewijslast om te draaien. Voor de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet komt het de vreemdeling toe om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen de aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen, dewelke vervolgens door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zullen moeten worden beoordeeld.

In een tiende middelonderdeel merken de verzoekende partijen op dat zij inderdaad een meerderheid van hun leven in Nepal hebben doorgebracht, doch dat zij sinds 2008 op het Belgisch grondgebied verblijven en dat hun kind uitsluitend op Belgisch grondgebied heeft verbleven en dat zij in Nepal niet meer terecht kunnen bij familie, vrienden of kennissen nu deze na de aardbevingen ook geen veilig onderkomen meer hebben. Zij achten het dan ook onredelijk van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om van hen een negatief bewijs te verwachten. Verder maken de verzoekende partijen de bedenking dat hoewel het volgens de gemachtigde onwaarschijnlijk is dat zij in hun land van herkomst geen familie, vrienden of kennissen meer hebben, dit niet ondenkbaar is. Gelet op het hypothetische karakter van hun bedenking en de lange periode die zij in Nepal hebben verbleven vooraleer zij naar België zijn gekomen, maken de verzoekende partijen evenwel niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft overwogen dat *“het erg onwaarschijnlijk (lijkt) dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie”*. Waar zij stellen dat deze na de aardbevingen ook geen veilig onderkomen meer hebben, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien hebben zij dit ook niet aangehaald als buitengewone omstandigheid in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat het de gemachtigde niet dienstig kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

In een elfde middelonderdeel werpen de verzoekende partijen op dat nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet staat te lezen dat medische elementen niet behandeld mogen worden in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf en dat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet toekomt om voorwaarden aan de wet toe te voegen. Voorts laten de verzoekende partijen gelden dat niet louter de medische redenen van belang zijn maar ook het langdurig legaal verblijf van de eerste verzoeker ten gevolge van deze medische problemen. Zij betogen dat nergens uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het langdurig legaal verblijf van de eerste verzoeker. Uit de aanvraag van 27 januari 2015 blijkt dat de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheid hebben ingeroepen dat *“zij reeds meer dan zes jaar in België (verblijven), voornamelijk legaal”* en dat zij een asielaanvraag hebben ingediend en meer dan vier jaar in het bezit waren van een attest van immatriculatie. Er blijkt niet dat de verzoekende partijen medische elementen hebben ingeroepen om het bestaan van buitengewone omstandigheden in hunnen hoofde aan te tonen. Bovendien – en ten overvloede – kan worden gewezen op artikel 9bis, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet, dat uitdrukkelijk voorziet dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ten slotte blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat wel degelijk

rekening werd gehouden met het langdurig legaal verblijf van de eerste verzoeker ten gevolge van zijn medische problemen. Zo wordt gemotiveerd dat “(h)et feit dat Meneer in het bezit was van een medisch A.I. en hij langdurig en legaal op het Belgisch grondgebied zou hebben verbleven, (...) niet als een buitengewone omstandigheid (kan) worden aanzien” nu “(d)it attest van immatriculatie werd (...) afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen” en “(a)angezien de medische redenen niet behandeld worden bij aan aanvraag art. 9bis (...) het feit dat hij een A.I. heeft gehad geen reden (vormt) om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis”. Tevens wordt, met verwijzing naar het hierboven reeds vermelde arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State, gemotiveerd dat de door de verzoekende partijen ingeroepen elementen van integratie – die verband houden met hun langdurig verblijf op het grondgebied – “niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden”. In het genoemde arrest van de Raad van State wordt gesteld dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”. De eerste bestreden beslissing dient als een geheel te worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de eerste bestreden beslissing opgesomde motieven dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft doen besluiten tot de onontvankelijkheid van de door de verzoekende partijen ingediende machtigingsaanvraag. Aldus maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de gemachtigde de duur van het verblijf van de eerste verzoeker in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij hij in het bezit was gesteld van een attest van immatriculatie, niet in rekening heeft gebracht. Evenmin wordt aangetoond dat de gemachtigde zich bij het nemen van de eerste bestreden beslissing in de plaats heeft gesteld van de wetgever door zelf nieuwe criteria te vermelden.

In een twaalfde middelonderdeel laten de verzoekende partijen gelden dat zij al zeven jaar niet meer in hun land van herkomst zijn geweest en dat van hen niet kan worden verwacht dat zij zich na een afwezigheid van zeven jaar tot andere personen zouden richten voor financiële steun en opvang. Zij betwisten evenwel niet dat zij veel langer in hun land van herkomst hebben verbleven. Gelet op de lange duur van het verblijf in het herkomstland is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft geoordeeld dat “(h)un verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden (...) geenszins (kunnen) vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst” en dat “het erg onwaarschijnlijk (lijkt) dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie”. De verzoekende partijen maken niet in concreto aannemelijk waarom een verblijf van zeven jaar in België tot een ander oordeel zou moeten leiden.

Waar de verzoekende partijen in het twaalfde middelonderdeel ten slotte opwerpen dat de Internationale Organisatie voor Migratie niet kan instaan voor hun veiligheid en gezondheid, wordt er op gewezen dat in de eerste bestreden beslissing wordt vastgesteld dat zij “geen enkel nieuw element toe(voegen) aan de elementen die zij reeds tijdens (...) (de) asielprocedure (van de eerste verzoeker) naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties”, dat “(d)e loutere vermelding dat betrokkenen niet zouden kunnen terugkeren, (...) niet (volstaat) om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden” en dat zij “geen bewijzen voor(leggen) die deze bewering kunnen staven”. Voorts wordt in de eerste bestreden beslissing nergens beweert dat de Internationale Organisatie voor Migratie wel zou kunnen instaan voor de veiligheid van de verzoekende partijen. Over deze organisatie wordt enkel gesteld dat deze instaat voor de uitvoering van de praktische organisatie van de terugreis naar het land van herkomst.

Doorheen hun verzoekschrift stippen de verzoekende partijen verschillende keren aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ertoe gehouden is alle elementen in rekening te brengen, doch gelet op al hetgeen *supra* reeds werd uiteengezet blijkt niet – en de verzoekende partijen tonen verder ook niet aan – welk concreet element uit de aanvraag die tot de eerste bestreden beslissing heeft geleid door de gemachtigde ten onrechte niet in rekening zou zijn genomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht,

in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangetoond.

4.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.1.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de eerste bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.1.3.5. Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel, dat gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, laten de verzoekende partijen het volgende gelden:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van hun aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dit werd nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad:

‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.’

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten –enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Ook arrest nr. 123 355 van 29.04.2014 van uw Raad is zeer duidelijk: “Een en ander blijkt overigens ook uit een samenleving van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché (P.F.), der tweede bestreden beslissing wordt vervolgens andermaal genomen en ondertekend door diezelfde attaché

(P.F.). Daarenboven werden beide bestreden beslissingen op precies dezelfde dag genomen nadat een antwoord op de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet drie een half jaar op zich liet wachten. Zij is dus genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en wordt bijgevolg mede uit het rechtsverkeer genomen.”

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten mochten ontvangen, zonder dat verwerende partij enig onderzoek verricht naar de situatie in het land van herkomst. Dat dit flagrant onzorgvuldig is en de bestreden beslissingen dan ook vernietigd dienen te worden!

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat het bevel om deze redenen dan ook vernietigd en geschorst dient te worden.”

4.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In ondergeschikte orde en voor zoveel de Raad van oordeel zou zijn dat huidig annulatieberoep tegen de bestreden bevelen ontvankelijk is, merkt verwerende partij op dat gelet op het feit dat de bestreden beslissing geenszins de door verzoekers aangevoerde bepalingen schenden en dat verzoekers van mening zijn dat de bestreden bevelen dienen te worden vernietigd in de mate dat de bestreden beslissing wordt vernietigd, dient naar bovenvermelde argumentatie te worden verwezen, voor zoveel de bestreden bevelen worden beoogd.

Er worden geen specifieke middelen aangevoerd die rechtstreeks de bestreden bevelen betreffen.”

4.2.3. Aangezien het eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, ongegrond is en er geen andere middelen worden aangevoerd die tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kunnen leiden, dient niet te worden ingegaan op de door de verzoekende partijen in het tweede middel geopperde hypothese dat *“indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden”*.

Voorts kunnen de verzoekende partijen niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat de tweede en de derde bestreden beslissing *“niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie”*. Er is de Raad geen enkele bepaling gekend – en de verzoekende partijen voeren ook geen enkele bepaling aan – die zulks voorschrijft. Overigens blijkt dat de eerste, de tweede en de derde bestreden beslissing op hetzelfde moment aan de verzoekende partijen werden ter kennis gebracht, zodat zij onmiskenbaar weet hadden van het feit dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

D. DE BRUYN